

ما در بدن خود نسبت به کشش‌های آن، آزادِ آزاد نیستیم

شماره پرسش: ۱۴۴۶۸

تاریخ ارسال پرسش: ۱۳۹۴/۱۰/۱۹ ۰۵:۳۷:۳۴

متن پرسش

سلام استاد: کسی از بنده سوال کرد: اگر ما در نماز مثلاً صورتمان به خارش افتاد، چه کنیم؟ بنده گفتم اگر خود را کنترل کنید روح یا نفستان را قوی کرده اید. ایشان پرسیدند چه رابطه ای بین قوی شدن روح و انجام ندادن حرکت در نماز وجود دارد؟ بنده (بنا بر چارچوب و قالبی که شما به ما آموختید) اینگونه جواب دادم: اگر در بدن حالتی پیش بیاید که باعث شود روح امر کند این ضعیف می کند روح را. یعنی باید در هر حالتی روح یا نفس حرف اول و آخر را بزند. یعنی اگر صورتمان آنطور شد، در واقع بدن دارد امر را به روح تحمیل می کند که (زود باش دستور بده که دست را بالا بیاورد). وقتی شما دستتان را بالا نمی آورید امر مستقیم روح را اجرا کرده اید که باعث تعالی و تقویت روح می شود. درست گفتم به ایشان یا اشتباه کردم استاد؟ (البته چون به مباحث شما مربوط می شد می پرسم تا ببینم چقدر پیشرفت کرده ام در نحوه ی پیگیری مباحثتان) التماس دعا

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: حرف در جای خود درست است ولی بالاخره ما در بدن خود نسبت به کشش‌های آن، آزادِ آزاد نیستیم و همین‌طور که بعضاً گرسنگی را بر ما و حتی بر اولیاء معصوم تحمیل می‌کند، سایر عکس‌العمل‌های بدن مثل حرکت خون در رگ‌ها موجب خارش آن قسمت می‌شود. آری! می‌توان روح را در یک تمرکز عالی نسبت به عکس‌العمل‌دادن به آن آزاد کرد، ولی نه به معنای این‌که نباید این خارش وجود داشته باشد و یا روح مجبور باشد اگر مشغول خاراندن آن قسمت شود، از حضورش باز بماند. موفق باشید